

TOTS SANTS

d'una homilia de mossèn MATEU TERRATS

La diada de Tots Sants és una manifestació festiva.

Potser el fet d'anar unida en el temps a la commemoració dels difunts ha fet que per a molts quedés en segon terme el seu sentit original, que és un cant joïós a la victòria de la vida, còm posen de manifest les lectures que hi proclamem. El fragment del llibre de l'Apocalipsi contempla la història de la humanitat des del punt de vista de l'arribada a la plenitud: «Vaig veure una multitud tan gran que ningú no l'hauria poguda comptar. Eren gent de tota nacionalitat, de totes les races i de tots els pobles i llengües. Drets, amb vestits blancs i amb palmes a les mans» Tots ells, ens diu, no han quedat engolits per la *gran tribulació de la mort*, i viuen victoriosos la festa eterna. Participen de la vida de Déu que és l'únic Sant, el veuen cara a cara, participen de la seva manera de ser i d'obrar, i per això són anomenats sants. El seu nombre és infinitament més gran que el dels sants canoïtzats oficialment i que venerem als altars.

La santedat cristiana no és una perfecció impossible i inimitable, sinó l'acceptació agraïda d'un do: «Mireu quina prova d'amor ens ha donat | el Pare. Déu ens reconeix com a fills i ho som». En aquest sentit, tots som cridats a ser sants que vol dir a ser feliços. Saber-nos fills estimats incondicionalment pel Déu que és Amor, fa néixer en nosaltres una pau, una serenor, una esperança que ens dóna la possibilitat de viure amb llibertat, perquè ens allibera de l'angoixa de la finitud i de la por de perdre-ho tot en la mort, i de la por de perdre'ns quan ens donem.

Aquesta és la felicitat dels sants que ens presenten les benaurances. La primera i fonamental és la *pobresa d'esperit*: reconèixer que la nostra finitud només pot ser salvada per l'Amor infinit, i no caure en la idolatria del tenir i d'omplir-nos obsessivament de tot el que és contingent i caduc. Això fa possible ser senzill i no prepotent, tenir fam i set de justícia, ser solidari amb els qui pateixen, ser compassiu, tenir un cor sincer i honest, ser portador de pau. Una estranya felicitat compatible amb el plorar, el ser incomprès o patir persecució. És una felicitat ja per ara, però que arribarà a la seva plenitud quan «serem del tot semblants a Déu, perquè el veurem tal com és».